

V PROSINCI 1968 MĚ JAN PROCHÁZKA, tehdy můj blízký přítel a nedávno ještě přední mluvčí politického Pražského jara – pokusu o obrodu pseudosocialismu sovětského ražení, kterou v srpnu převálcovaly tanky cizích armád a teď ji už doráželi domácí kolaboranti – vedl chodbami hlavní budovy Barrandovských ateliérů do malé projekce zamluvené k jinému, nevinnému účelu. Celuloidová bomba, kterou sem vpašoval promítač ve čtyřech kulatých krabicích, byla už oficiálně prohlášena za zneškodněnou, protože zakázanou na věčné časy a uloženu nedobytně jako bomby s jadernou náloží. Poprvé a naposled na dvacet let jsem viděl Ucho, s Jasného Rodáky vrcholný snímek československé filmové vlny šedesátých let.